

Załącznik 12

Niby tacy sami, a jednak inni

Propozycje ćwiczeń, zabaw, zadań dla dzieci 6 – letnich realizujących podstawę programową (do wykonania w domu w okresie od 01.06.2020 do 05.06.2020).

1. Omówienie zdjęć na tablicy demonstracyjnej – próby nazywania rodzajów niepełnosprawności.

Nauczyciel (Rodzic) zadaje pytania dotyczące zdjęć przedstawionych na tablicy, np. pyta:

- Dlaczego kobieta porusza się z białą laską i prowadzi ją pies? (jest niewidoma i prowadzi ją pies przewodnik).
- Dlaczego biegacz w okularach trzyma się sznurka, który trzyma drugi biegacz? (trzyma się sznurka, bo jest niewidomy i biegnie ze swoim przewodnikiem).
- Co dla osoby poruszającej się na wózku jest przeszkodą niemożliwą do pokonania? (schody).
- Co ułatwia osobom poruszającym się na wózku wjazd do budynku? (podjazd).
- Dzięki czemu osoby niewidome mogą nauczyć się czytać? (dzięki alfabety Braille'a – piśmie punktowemu dla niewidomych).
- Co pomaga poruszać się osobie niewidomej? (pies przewodnik, biała laska).
- Co to znaczy, że ktoś jest niepełnosprawny?

Wyjaśnienie określenia niepełnosprawność N.(Rodzic) uzupełnia wypowiedzi dzieci.

Osoba niepełnosprawna to taka, która nie może samodzielnie – częściowo lub całkowicie – zapewnić sobie możliwości normalnego życia, indywidualnego i społecznego, na skutek wrodzonego lub nabytego upośledzenia sprawności fizycznej lub psychicznej.

2. Słuchanie opowiadania Agaty Widzowskiej „Piłka dla wszystkich”.

Na stronie internetowej

<https://flipbook.mac.pl/przedszkole/npoia-bbplus-ks/mobile/index.html#p=84>

wydawnictwo MAC udostępnia podręcznik „*Nowe przygody Olka i Ady*” w wersji elektronicznej. Nauczyciel (Rodzic) czyta poniższe opowiadanie, a dzieci oglądają ilustracje w książce, s. 82 – 83.

Niepełnosprawny Franek z grupy Ady często śnił o tym, że gra w piłkę nożną. W snach nie siedział na wózku inwalidzkim, tylko biegał po boisku najszybciej z całej drużyny i strzelał najwięcej goli. – Brawo, Franek! – krzyčili kibice.

– To najlepszy zawodnik! – rozlegały się głosy.

Jednak gdy szczęśliwy i dumny Franek otwierał oczy, od razu uświadamiał sobie, że to był tylko sen, a on nigdy nie zostanie piłkarzem. Patrzył na swoje nogi, którymi nie mógł poruszać, i robiło mu się wtedy bardzo smutno.

Ada przyjaźniła się z Frankiem i bardzo lubiła się z nim bawić. Pewnego dnia zauważyła, że chłopiec jest wyjątkowo radosny. Miał roześmiane oczy i wesoło pomachał do niej, gdy tylko pojawiła się w sali. Dziewczynka była ogromnie ciekawa, co jest tego przyczyną. Może dostał długo oczekiwany bilet do teatru? A może spełniło się jego marzenie o jeździe na koniu?

– Cześć! Nie uwierzysz, co się stało! – powiedział Franek, gdy Ada usiadła przy nim na dywanie.

– Opowiedz.

– W sobotę pojechałem z moim starszym kuzynem na mecz piłki nożnej. Grały drużyny z dwóch różnych szkół. Byłem bardzo blisko i mogłem obserwować każdy ruch zawodników! – To świetnie. Ja nie przepadam za oglądaniem meczu, ale cieszę się, że ci się podobało – odpowiedziała Ada.

– Mój kuzyn podwiózł mnie do ławki, na której siedzieli zawodnicy rezerwowi. I całe szczęście, bo bramkarz skręcił nogę w kostce i trzeba go było zastąpić. Wyobraź sobie, że nagle ktoś kopnął piłkę, a ja ją złapałem!

– Ojej! Zostałeś bramkarzem?

– Nie. Po prostu piłka wypadła poza boisko i leciała prosto na mnie. Chwyciłem ją i rzuciłem z powrotem jednemu z napastników.

– Brawo!

– A wtedy on na mnie nakrzyczał...

– Jak to nakrzyczał? Powinien ci podziękować – zdziwiła się Ada.

– Niestety, nie. Powiedział, żebym się stamtąd wynosił, bo tylko przeszkadzam. A jego koledzy się śmiali i słyszałem, jak mówią o mnie „krasnal na wózku”.

– Prawdziwi sportowcy się tak nie zachowują! – zezłościła się Ada.

– Jeden z nich zaczął pokracznie chodzić i wskazywał na mnie palcem, a potem wszyscy śmiali się z moich butów. Chciałbym chodzić, nawet taki wykrzywiony, a ja przecież nie mogę chodzić wcale... Pomyślałem, że piłka jest nie dla mnie.

– Myślałam, że opowiesz mi o czymś wesołym. Jak cię zobaczyłam, wyglądałeś na szczęśliwego, a ta historia jest smutna – stwierdziła Ada.

– Bo jeszcze wszystkiego ci nie opowiedziałem! – uśmiechnął się Franek. – Potem wydarzyło się coś wspaniałego!

Ada była bardzo ciekawa, a Franek opowiadał dalej:

– Mój kuzyn bardzo się zdenerwował i zdecydował, że zabierze mnie z tego boiska, chociaż mecz rozgrywał się dalej. Kiedy odjeżdżałem, usłyszałem dźwięk gwizdka. Kapitan drużyny przerwał mecz i zwołał wszystkich zawodników. Nie słyszałem, co do nich mówił, ale po chwili dogonił nas, a za nim przybiegła reszta drużyny. Powiedział do mnie tak: „Jako kapitan Niebieskich chciałem cię przeprosić za zachowanie moich kolegów. Oni zresztą robią to sami”. I wtedy każdy z piłkarzy podszedł do mnie i podał mi rękę. Widziałem, że było im wstyd. Zapytali, jak mam na imię i co mi właściwie dolega.

– To dobrze, bo już chciałam się wybrać z Olkiem na to boisko i im dokopać! – powiedziała stanowczo Ada.

– Chciałaś ich zbić? – spytał zaskoczony Franek.

– Nie, dokopać im kilka goli. Jak się zdenerwuję, to potrafię kopnąć tak mocno jak stąd do Krakowa!

– To szkoda, że cię tam nie było – zaśmiał się chłopiec.

Franek opowiedział Adzie ciąg dalszy tej historii. Zawodnicy dowiedzieli się, że chłopiec doskonale zna zasady gry w piłkę nożną, bo razem z tatą ogląda każdy ważny mecz.

Zaproponowali Frankowi, żeby został sędzią, dali mu gwizdek i posadzili na honorowym miejscu, z którego miał świetny widok na całe boisko. Od tej chwili chłopiec bacznie obserwował grę, dawał sygnały zawodnikom, a nawet zdecydował o jednym rzucie karnym. Okazało się, że jest bardzo dobrym i uważnym sędzią i nikt nie powiedział o nim „sędzia kalosz”, czyli taki, który się nie zna na grze i ciągle się myli.

– I wiesz, co mi powiedzieli na pożegnanie? – zakończył opowieść Franek. – Powiedzieli, że skoro mam niesprawne nogi i nie mogę grać w piłkę nożną, to przecież mam sprawne ręce i mogę grać w koszykówkę. Mój tata dowiedział się, kto prowadzi drużynę koszykarską dla zawodników na wózkach, i od jutra zaczynam treningi. A ja myślałem, że piłka jest nie dla mnie.

– Piłka jest dla wszystkich! – powiedziała Ada. – Zobaczysz, kiedyś przyjdę na mecz koszykówki. Ty będziesz najlepszym koszykarzem, a ja będę piszczała najgłośniej ze wszystkich kibiców.

1) Rozmowa na temat opowiadania.

- Co śniło się Frankowi?
- O czym opowiadał Adzie?
- Jak zachowywali się chłopcy?
- Co zrobił ich kapitan?
- Kim został Franek na meczu?
- Co powiedzieli chłopcy Frankowi na pożegnanie?
- Co będzie ćwiczył Franek?
- Jak oceniacie zachowanie chłopców na początku, a jak potem, po rozmowie z kapitanem?

2) Ćwiczenie w czytaniu.

Dzieci czytają tekst znajdujący się pod ilustracjami w książce.

3) Wyjaśnienie pojęcia tolerancja.

Tolerancja oznacza cierpliwość i wyrozumiałość dla odmienności. Jest poszanowaniem cudzych uczuć, poglądów, upodobań, wierzeń, obyczajów i postępowania, choćby były całkowicie odmienne od własnych albo zupełnie z nimi sprzeczne. Współcześnie rozumiana tolerancja to szacunek dla wolności innych ludzi, ich myśli i opinii oraz sposobu życia.

Nauczyciel (Rodzic) pyta:

- Czy chłopcy byli tolerancyjni?
- Czy znacie inne przypadki braku tolerancji? (Wyśmiewanie się z ludzi o innym kolorze skóry, innego wyznania...).
- Czy należy wyśmiewać się z kogoś, dlatego że jest gruby, jeździ na wózku...?

3. Sluchanie piosenki *Każdy jest inny*

<https://www.youtube.com/watch?v=CLQZ4Fk9qe8>

4. Ćwiczenia do wykonania z podręcznika.

Na stronie internetowej

<https://flipbooki.mac.pl/przedszkole/npoia-bbplus-kp-4/mobile/index.html#p=57>

wydawnictwo MAC udostępnia podręcznik „*Nowe przygody Olka i Ady*” Karty pracy, cz. 4. w wersji elektronicznej. Uprzejmie prosi się rodziców o wykonanie z dziećmi ćwiczeń od s.54 – 59.

- 1) Karta pracy, cz. 4, s. 54.

Rysowanie siebie w swoim ulubionym ubraniu, ze swoją ulubioną zabawką.
Kolorowanie ramki swoim ulubionym kolorem. Samodzielne pisanie swojego imienia (swoich imion) i nazwiska (lub z pomocą N.(Rodzica).

- 2) Karta pracy, cz. 4, s. 55.

Kolorowanie w każdej parze cięższego przedmiotu. Kończenie rysowania wag według wzoru.

- 3) Karty pracy, cz. 4, s. 56–57.

Patrzenie na obrazek. Opowiadanie, co się na nim dzieje. Odszukiwanie na dużym obrazku przedmiotów, roślin umieszczonych na dole kart.

- 4) Karta pracy, cz. 4, s. 58.

Opowiadanie o tym, jak Olek i Ada obchodzili Dzień Dziecka. Układanie zdań o każdym obrazku. Pisanie samodzielnie lub przez N.(Rodzica) imienia dziecka. Ozdabianie pola z imieniem.

- 5) Karta pracy, cz. 4, s. 59.

Rysowanie szlaczków po śladach, a potem – samodzielnie. Rysowanie rybek i fal po śladach. Kończenie rysowania rybek według wzoru. Kolorowanie ich.

5. Nauka wiersza Krystyny Datkun-Czerniak *Wszystkie dzieci.*

*W sercach dzieci
radość gości
- gdy bezpieczne są.
Mają prawo do miłości
- przecież po to są.*

6. Wprowadzenie nazwy czerwiec na podstawie fragmentu wiersza Apolinarego Nosalskiego *O dwunastu braciach*.

*Drogą do lasu
idzie już czerwiec
z wiązanką chabrów
i dzbanem czernic.*

*Patrzy na łąkę
mokrą od rosy:
- Już czas najwyższy
na sianokosy.*

Nauczyciel (Rodzic) pyta dzieci:

- Jak nazywa się nowy miesiąc?
- Co to są sianokosy?
- Jak wyglądają chabry?
- Wymieńcie nazwy wszystkich miesięcy, zaczynając od czerwca.

7. Zabawy matematyczne.

- 1) Zabawa matematyczna „*Wiosenne kwiaty*” - dopełnienie do 9.

Nauczyciel (Rodzic) rozdaje dzieciom karty pracy – rysunki kwiatów, na których zapisane są działania matematyczne w zakresie 9. Dzieci wykonują obliczenia na liczmanach i wpisują wynik (karta pracy znajduje się poniżej).

- 2) Zadanie dodatkowe – poniżej znajduje się również pusta karta pracy „*Wiosenne Kwiaty*”. Zadaniem dzieci jest wpisać inne działania matematyczne na poszczególnych płatkach kwiatków.

Gotowe zadanie należy sfotografować i przesłać na adres e-mail:
teresa.rozalia.dul@outlook.com

- 3) Zabawa matematyczna „*Gąsienica Kasia*” - działania w zakresie 10.

Nauczyciel (Rodzic) przygotowuje dla dzieci kartę pracy. Dzieci wykonują obliczenia za pomocą liczmanów i wpisują wynik (karta pracy znajduje się poniżej).

- 4) Zabawa matematyczna - „*Domino trójkątne*”.

Zadaniem dzieci jest ułożenie kostek domina w ten sposób, aby liczba oczek na obu krawędziach stykających się była równa dziesięć (szablon domina znajduje się poniżej, należy wydrukować, wyciąć, następnie układać).

8. Praca dodatkowa.

Litery ł, Ł, j, J, f, F, ż, Ż, h, H – do napisania w zeszytach (prawidłowe wzory znajdują się poniżej).

Opracowała Teresa Dul
na podstawie materiałów
z wydawnictwa MAC i JUKA

$8+1=$

$6+3=$

$2+7=$

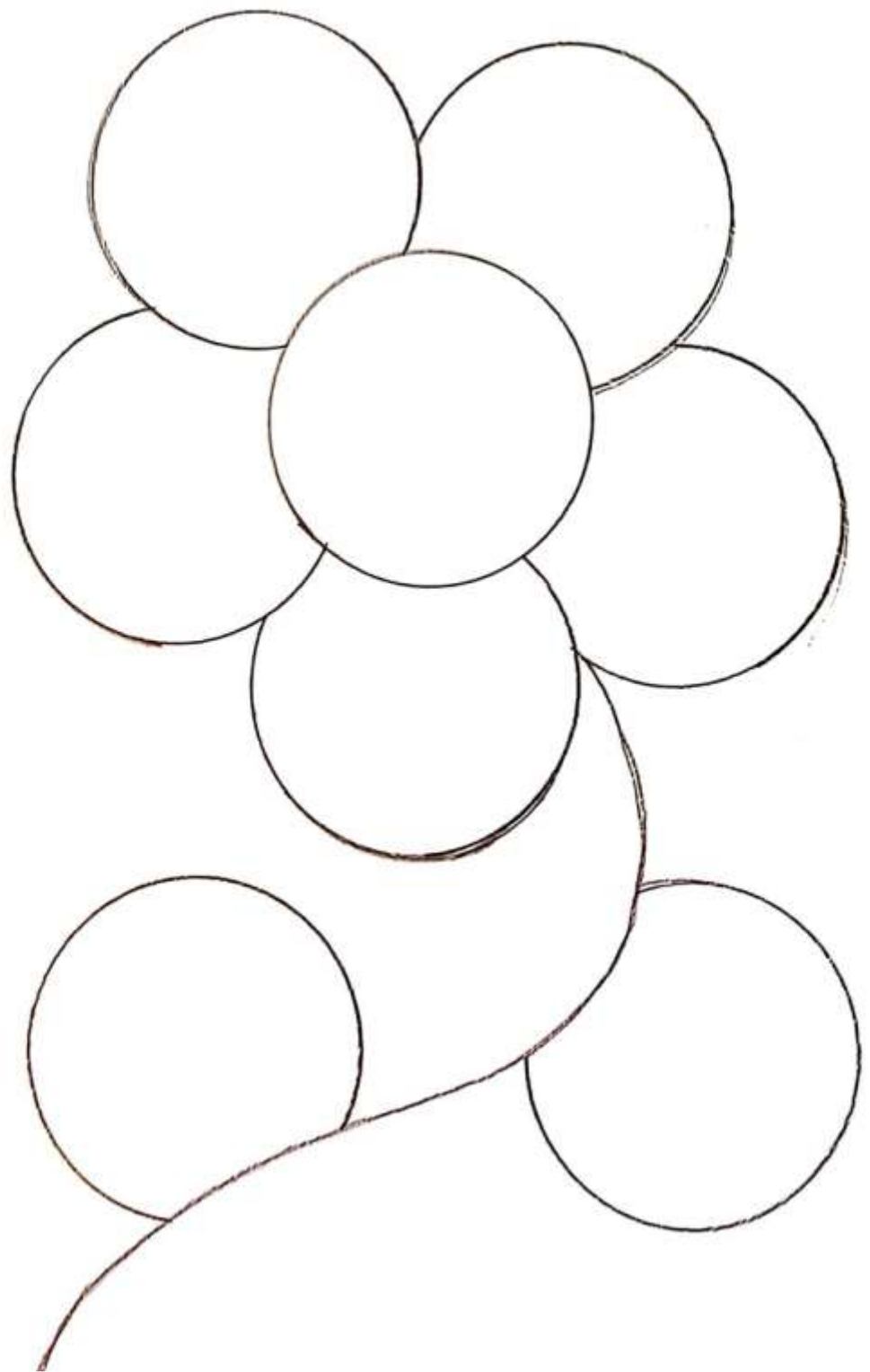
$4+5=$

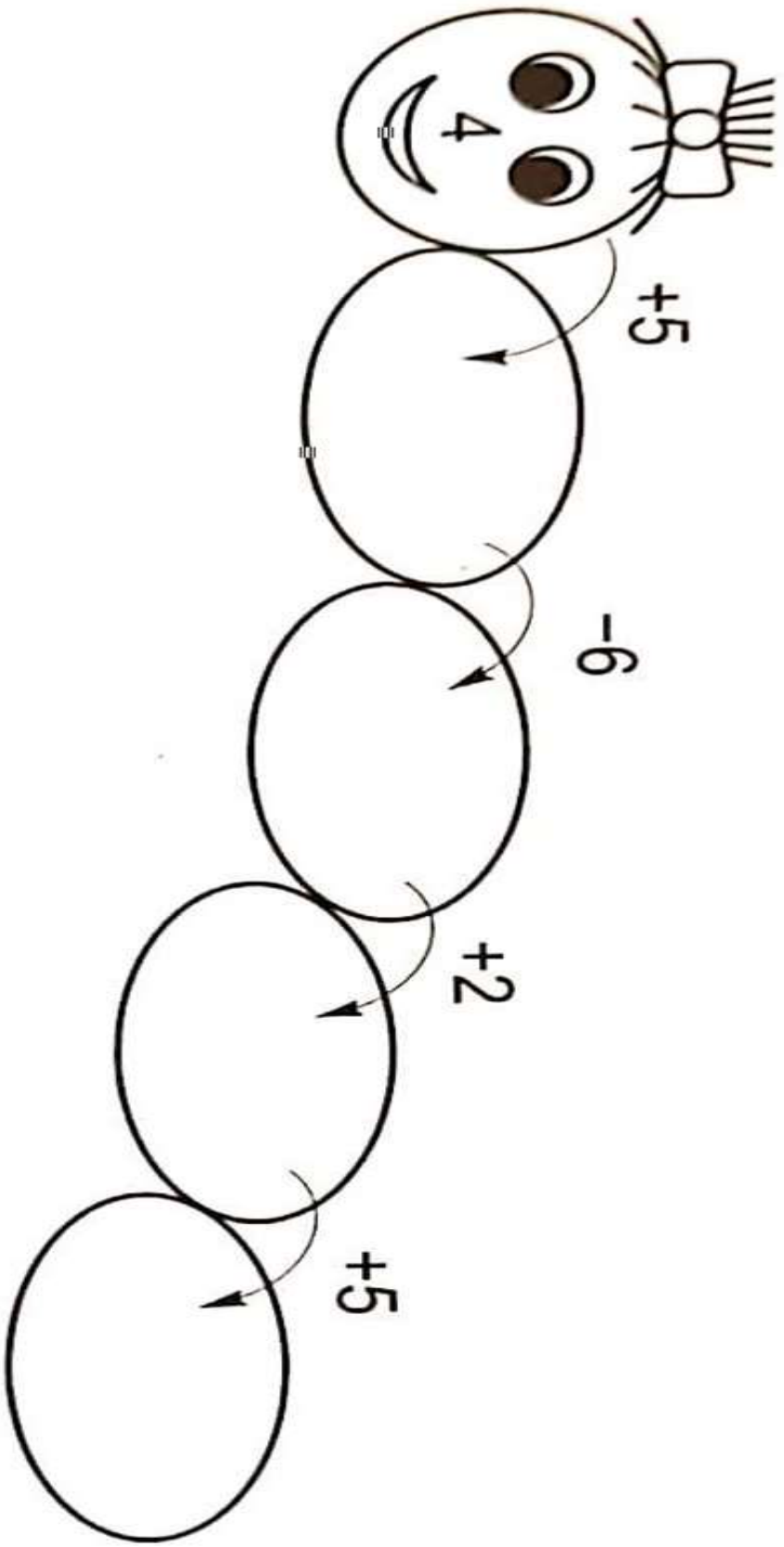
$5+1=$

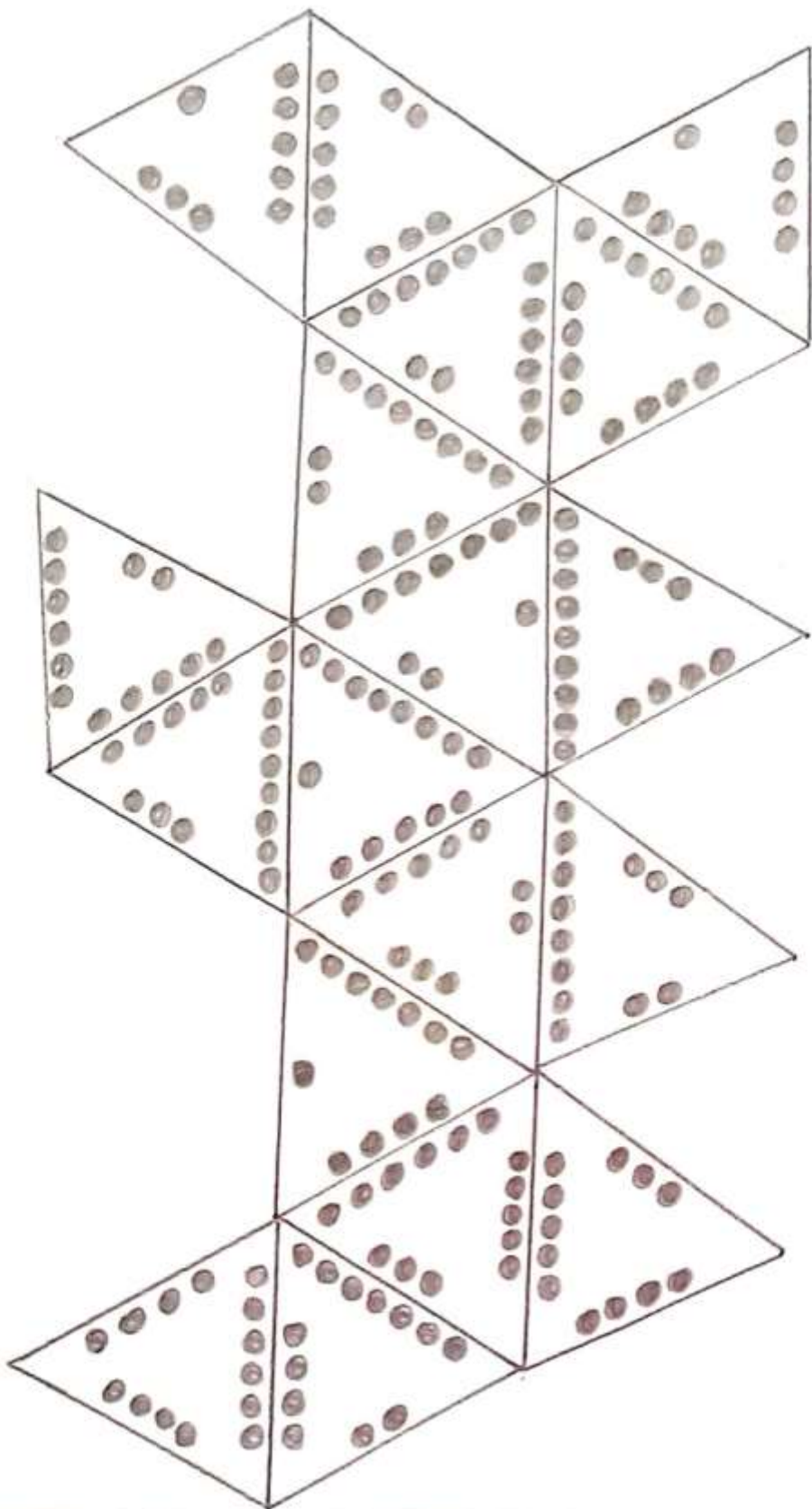
$6+2=$

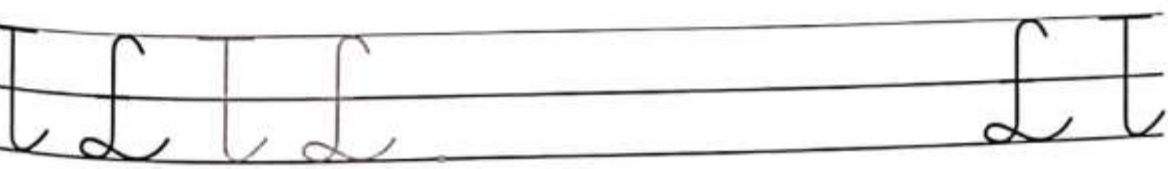
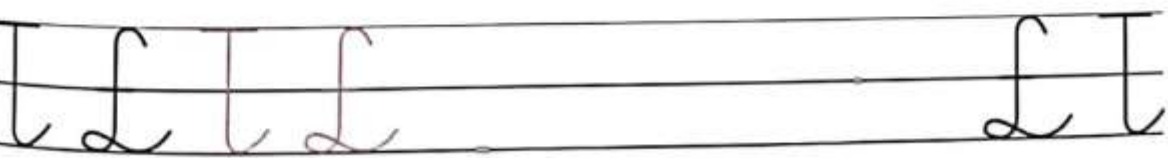
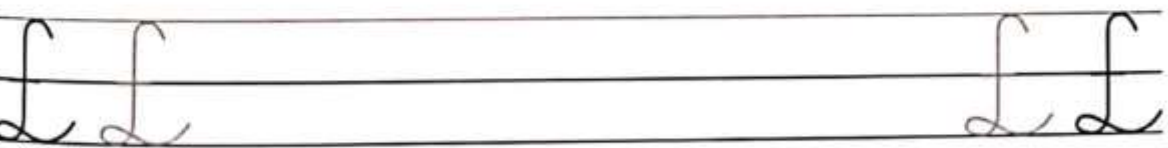
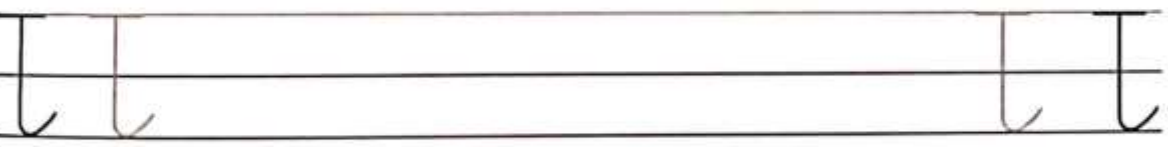
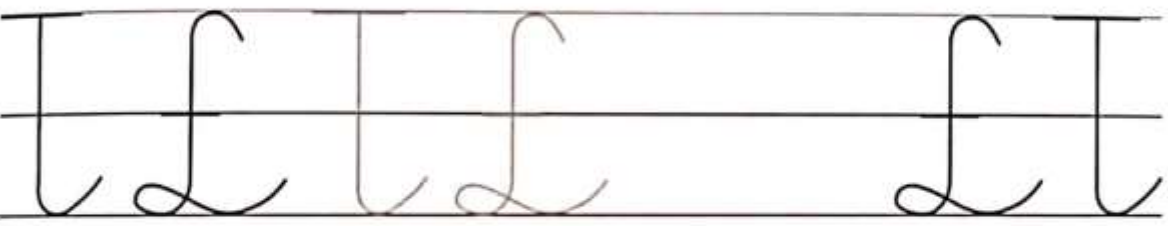
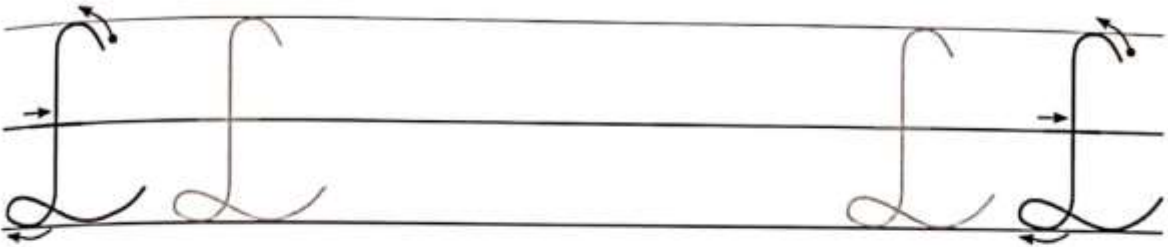
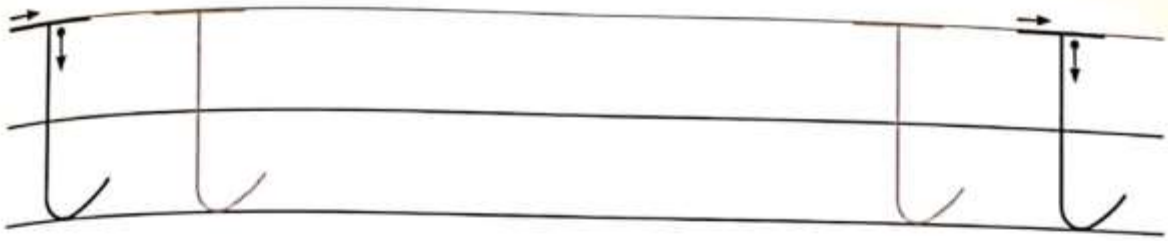
$5-3=$

$7-2=$

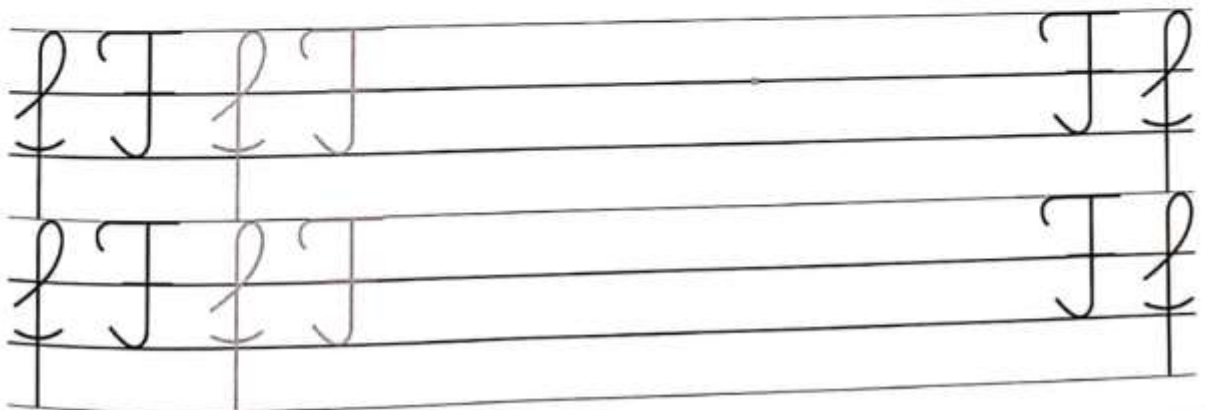
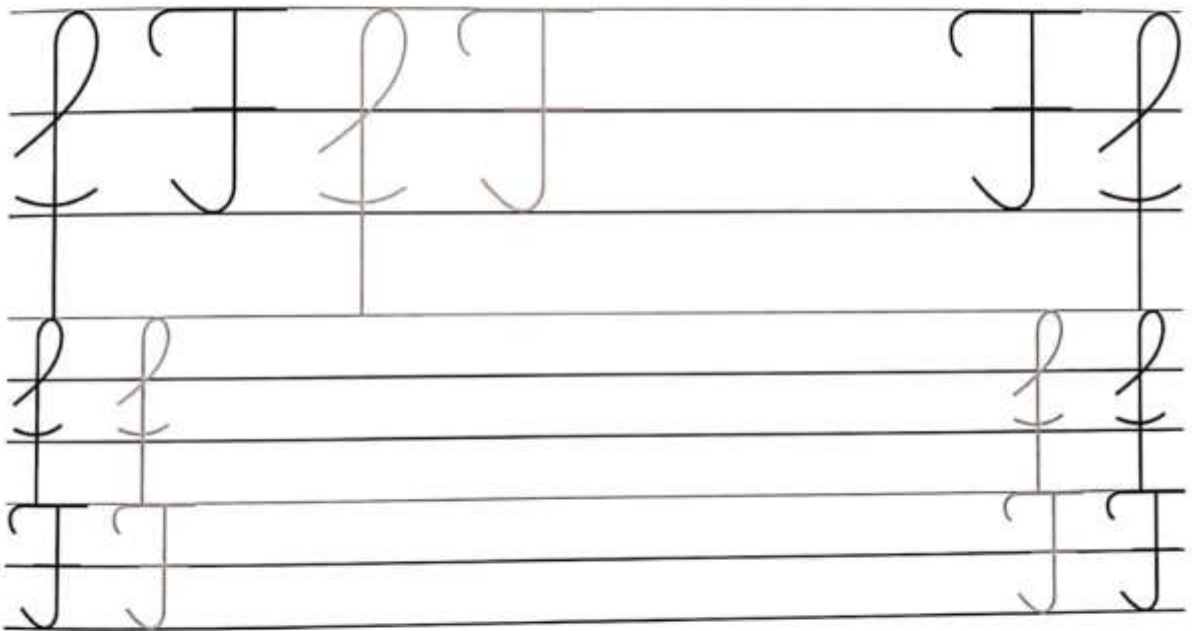
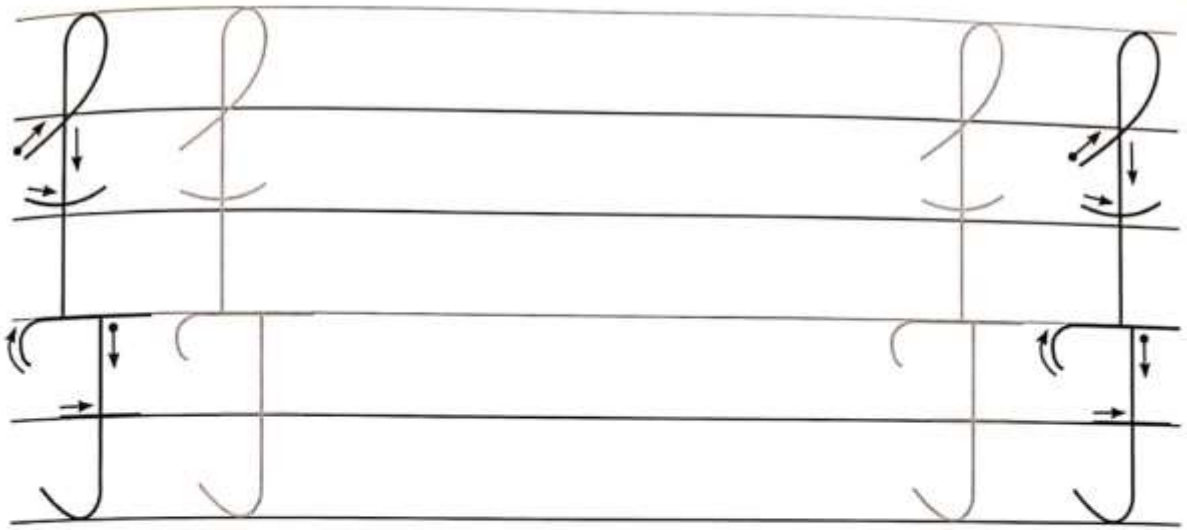

This image shows a page of handwritten musical notation on a grand staff, consisting of six systems of staves. Each system contains five staves. The notation is written in a cursive, handwritten style and includes various musical symbols such as notes, stems, beams, and dots. The first two systems each begin with a treble clef on the top staff and a bass clef on the bottom staff. The notation is organized into two main groups of two systems each. The first group (systems 1 and 2) features more complex rhythmic patterns with beams connecting notes across staves and includes some notes with stems that cross the staff lines. The second group (systems 3 and 4) features simpler rhythmic patterns, often with notes beamed together in pairs or groups of four. The final two systems (5 and 6) continue the simpler patterns, with some notes having stems that cross the staff lines. The handwriting is consistent throughout, and the overall layout is clean and organized.

z z z z

z z z z

z z z z

z z z z

z z z z

z z z z

z z z z

Handwriting practice row 1: Cursive lowercase 'n' on a four-line grid. The first two 'n's are connected, and the last two are also connected. Arrows indicate the starting point and direction of the stroke.

Handwriting practice row 2: Cursive lowercase 'h' on a four-line grid. The first two 'h's are connected, and the last two are also connected. Arrows indicate the starting point and direction of the stroke.

Handwriting practice row 3: Cursive lowercase 'n' and 'h' on a four-line grid. The row is divided into four sections by vertical lines, each containing a pair of connected 'n' and 'h' characters.

Handwriting practice row 4: Cursive lowercase 'h' on a four-line grid. The row is divided into two sections by a vertical line, each containing two connected 'h' characters.

Handwriting practice row 5: Cursive lowercase 'h' on a four-line grid. The row is divided into two sections by a vertical line, each containing two connected 'h' characters.

Handwriting practice row 6: Cursive lowercase 'n' and 'h' on a four-line grid. The row is divided into two sections by a vertical line, each containing two connected 'n' and 'h' characters.

Handwriting practice row 7: Cursive lowercase 'n' and 'h' on a four-line grid. The row is divided into two sections by a vertical line, each containing two connected 'n' and 'h' characters.